

LIBRIS

We know
books

Inimă-de-furtună

RAGE

ГОРА САРМАК

EDITURA
UNICART

PROLOG

Cu treisprezece ani în urmă

În ziua în care îl luară de lângă mama lui, nu pricepu nimic.

Nu pricepu nici de ce se purtau soldații cu atâta cruzime, nici de ce nu se împotriva mama lui. Nu făcea decât să se uite la el istovită înainte să întoarcă privirea, în timp ce el lovea cu picioarele, zbiera și mușca mâinile soldaților ca să se elibereze. Când izbuti să scape, o luă la fugă și alunecă pe genunchi la sfârșit, piatra jupuindu-i pielea prin hainele ponosite. Ignoră usturimea și se agăță de picioarele mamei, îngropându-și fața în fusta ei, ca să nu o vadă cum refuza în continuare să-l privească.

Cruze fusese conștient că nu era ca alți băieți. Pe el nu-l aștepta acasă o familie mare și fericită,

însă o avusese pe mama lui. Până când soldații regelui îi smulseră brațele sfrijite de pe genunchii ei și îl luară târâș după ei. Oricât țipa, ea nici nu întoarse privirea, măcar cât să îi poată reține chipul pentru ultima oară.

Odată ce îi desprinseseră degetele de pe ultima opreliște, cadrul ușii camerei în care trăia cu mama lui, nimic nu îi mai putu opri pe cei care-l cărau cu ei. Îl traseră pe scări și îl îmbrânciră din casa dărăpănată.

Celelalte femei cu care crescuse se uitau prudent, dar o vorbă nu suflară în numele lui, nici măcar cele cumsecade, care-i oferiseră adăpost în camerele lor atunci când mama lui lucra. Se uitau din uși sau de la ferestre când îl azvârliră în carul de lemn. Soldatul îl aruncă, iar el căzu pe o parte, lovindu-se cumplit cu șoldul de podea. Înainte să-și recapete echilibrul, izbiră și baricadară ușa de lemn, lăsându-l în beznă.

Lovi în ușă. Chiar și atunci când zvâcni carul și se urniră caii, tăbărî furios cu pumnii pe ușă, strigând după mama lui, ca și cum l-ar fi putut auzi pe măsură ce se îndepărta din ce în ce mai mult de ea. Iar când nu mai putu și răguși, cedă și strigă și numele tatălui, cu toate că nu era un nume pe care avea voie să-l rostească.

Nici tatăl nu veni, iar carul își văzu de drum, mult după ce îi pieri glasul și numai cu pumnii mai putea comunica.

— Ajunge! grăi o voce blajină, de undeva din întuneric. Te-ai rănit destul.

Se ridică iute și se întoarse cu spatele la ușă.

— Cine ești?

Auzi un târșâit în beznă.

— Cineva ca tine.

Avea voce de fată. Pufni zeflemitor și zise:

— Mă îndoiesc.

— Suntem zăvorâți în același car, nu? Avem cel puțin asta în comun. Și pot să îți spun cu mâna pe inimă că mai este cel puțin un lucru la care ne asemuim. Niciunul dintre noi nu se mai întoarce la viața dinainte.

Băiatul cumpăni la spusele ei. Era o constatare întemeiată, mai ales după reacția soldaților și a mamei. Își zicea că ar fi trebuit să fie mai trist din pricină că pierduse totul, dar oricum considerase dintotdeauna că ducea o viață jalnică. Mama nu îl prea lăsa să iasă din cămăruța în care trăiau. Nu erau alți băieți sau alte fete cu care să se joace. Când era Cruze mic, tatăl mai venise în vizită, dar nu și în ultimii ani, iar dacă nici mama nu catadicsise să-l țină, lui de ce i-ar mai fi păsat?

— Poate o să avem parte de o viață mai bună, insistă el.

Nimic nu se mai auzi în beznă, fata nu răspunse. După o vreme, își dădu seama că acesta era răspunsul ei. Începură să-i zvâcnească pumnii, așa că se ghemui pe jos și îi ținu cu grijă în poală. Treptat, legănatul domol al carului îl făcu să lase garda jos și somnul îl ajută să uite durerea.

Se trezi în stare de șoc, ceva mai târziu, când se deschiseră ușile și un alt băiat, mai mic decât el, fu aruncat înăuntru. Băiatul striga în tot acest timp după tatăl lui, cu ochii injectați și nasul curgându-i jalnic întruna.

— Papa, papa, papa! se văicărea băiatul și, în spațiul mic, țipetele lui se amplificară ca într-un cor, chiar dacă băiatul își pierdea din forța glasului.

Cruze se întreba dacă și el păruse la fel de jalnic. Înainte să se închidă ușile, în fracțiunea de secundă în care pătrunse lumina soarelui, o văzu pe fată - era cu un an sau doi mai mare ca el, cu părul negru și murdar, ochi hăituiți și o vânătaie roșiatică oribilă la gât, pe lângă care pumnii lui păreau o nimica toată. Li se încrucișară privirile și știu în acea clipă că locul în care se ducea nu era unul prielnic.

Până când ajunse la destinație, mai înghesuiseră unsprezece copii în căruță. El și fata se găsiră unul

lângă altul. Duhoarea murdăriei și transpirației îi învăluia, iar drumul părea să nu se mai sfârșească.

După o vreme, fata se aplecă și șopti:

— Ce te-a adus aici?

Se încruntă și își țuguie buzele.

— De unde să știu?

— Nu trebuie să te prefaci. Aici sunt toți cei ca noi. De-asta ne-au luat.

— Ca noi? întrebă Cruze.

Fata se foi în întuneric, iar el nu era sigur, dar știa că ea își atingea dunga de pe gât. Voia s-o întrebe cum o căpătase, dar nu-i ieșeau vorbele din gură.

— Toți suntem... altfel, șopti fata înghesuită lângă el.

Cruze cumpăni o clipă. Nu fusese niciodată normal, atât lucru știa, dar presupusese întotdeauna că asta avea mai mult de-a face cu obârșia decât cu orice altceva.

— Cine sunt părinții tăi? o întrebă pe fată.

— Nu contează.

Atunci ce importanță avea? De ce fuseseră luați?

Nu primi răspuns. Nici când, în sfârșit, se opri carul după o eternitate. Nici când fură aruncați copiii la pământ, în sălbăticia junglei, și amenințați cu sabia dacă încercau să miște. Doi

soldați băgau frica în ei și alți doi baricadau ușile carului gol. Nici una, nici două, soldații se urcară în car și dădură bice cailor, care porniră la galop.

O parte dintre copiii alergară după ei, văică-rindu-se și vărsând lacrimi amare, fiind lăsați repede în urmă, căci soldații se pierdură definitiv din vedere la prima cotitură. Totuși, Cruze rămase pe loc, uitându-se în jur. Erau lângă un râu. Soldații le făcuseră măcar această favoare, dar nu prea aveau unde să se adăpostească sau cum să se apere. Frunzele arborilor înalți și lianele erau de nepătruns, așa că nu se zărea cerul și nu puteau ști de unde bătea soarele sau dacă era măcar acolo. Erau, fără îndoială, departe, foarte departe de oraș. Nici măcar mărșul castel care ședea pe stâncile mohorâte ale oceanului nu se zărea din locul în care îi lăsaseră soldații.

Începu să exploreze, mai mult ca să nu vadă ceilalți că i se înroșeau ochii și îi tremura buza la fiecare răsufare.

— E mai bine așa, își spuse Cruze.

O să ducă o viață mai bună. Era capabil. Și-o fi pierdut mama, tatăl și amărâtul de cămin, dar mai avea mintea, puterea și o avea și pe zeiță. Pe vremea când venea tatăl în vizită, îi spunea mereu lui Cruze că era binecuvântat de zeiță.

Iar zeița urma să-l protejeze acum. Chiar credea asta. Nu avea de ales. Pentru că, în timp ce se cățara în copac să doboare niște nuci de cocos pe care să le împartă cu ceilalți, își dădu seama că nu coroa-nele copacilor eclipsau soarele, ci o furtună. Norii negri se desfășurau precum aripile unui monstru nocturn și îi auzea vuietul în vânt.

Cruze nu știa cum, dar când privi furtuna, ceva din ea părea să se uite la el. Simțind prezența, se înfioră și se răci tot, iar pe urmă auzi o voce – nu în mintea lui, nu în inima lui, ci peste tot în el și totodată nicăieri.

— Prăpăd, șopti aceasta. Pierzanie. Putrefacție. Iar și iar, cuvintele puseră stăpânire pe el. Prăpăd. Pierzanie. Putrefacție. Asta este voia zeiței, murmura întruna băiatul.

— Ai zis ceva? strigă un glas de jos, distră-gându-i atenția de la nori.

Fata stătea sub el, cu brațele pline de nuci culese, așteptând să-i mai arunce.

— Poftim? întrebă el.

— Ziceai ceva de zeiță?

Lui Cruze i se uscă gura și refuză să mai ridice ochii spre furtuna din cer. În schimb, coborî în grabă din copac, având să capete, fără doar și poate, niște vânătași monstruoase.

Când păși pe solul trainic, se uită insistent la fată și zise:

— Vine furtuna. Trebuie să ne găsim repede un adăpost, altfel vom muri.

Din acel moment, se schimbă anotimpurile. Iarna nu mai putea fi stăpânită și nici nu se întrevedea speranța să mai vină primăvara. Furtunile fie dormeau profund, fie făceau prăpăd.

Era Vijeliilor